

POSTANOWIENIE

7 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 7 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku M. K.

z udziałem gminy Dąbrowa Górnicza, A. G., A. S., B. C., D. K., T. K., P. C., J. G.,
Z. K., M. S., K. N., A. K., E. C., J. K., K. K., I. C., R. N., S. K., J. K.1, K. K.1., P. P.,
E. K. i gminy Chorzów – Zakładu w C.

o stwierdzenie nabycia spadku,
na skutek skargi E. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej
z 29 marca 2021 r., I Ns 1179/18,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Uczestniczka E. K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z 29
marca 2021 r., którym Sąd ten orzekł o stwierdzeniu nabycia spadku po D. K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie wyroku, od którego
jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części;
2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; 3) wskazanie przepisu prawa,
z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia
szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy;

5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi; 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (zob. np. postanowienie SN z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14).

Badana skarga jest wymierzona w postanowienie sądu pierwszej instancji. Według art. 424¹ § 2 k.p.c. w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Stąd też skarga powinna zawierać stosowny wywód, wskazujący, że w okolicznościach sprawy zachodzi wyjątkowy wypadek, a niezgodność zaskarżonego orzeczenia z prawem wynika z naruszenia skonkretyzowanych podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. We wniesionej skardze nie ma argumentacji na tej płaszczyźnie, a zatem skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424¹ § 1 pkt 5 k.p.c.

Ponadto, skarżąca nie uprawdopodobniła wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydania zaskarżonego postanowienia. W tym kontekście w uzasadnieniu skargi podniesiono, że zadłużenie spadkodawcy, obciążające skarżącą jako jedną ze spadkobierców, przesądza o zaistnieniu takiej szkody. Nie została jednak wskazana wysokość tego zadłużenia, ani wartość majątku spadkowego. Oczywiście jest przy tym, że o szkodzie wyrządzonej błędnym postanowieniem spadkowym można mówić jedynie wówczas, gdy długi spadkobiercy przewyższają wartość majątku spadkowego. Natomiast skarga nie

zawiera wywodu na tej płaszczyźnie, a zatem nie spełnia również wymagania z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tego względu Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił skargę uczestniczki.